

Ἄρχῃ τοῦ τρίτου μέρους εἶνε οἱ θρηνοὶ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ χοροῦ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ τελούμενοι εἰς τιμὴν αὐτοῦ, οὓς εἰκονίζει ἐκφραστικώτατα αὐτῇ ἡ ὀρχήστρα διὰ τριῶν μουσικῶν συνθέσεων. Ἡ ἄρματοδρομία ἰδίᾳ εἶνέ τι ἔξοχον.

Ἡ εἰκὼν ἀλλάσσει. Εἶνε νύξ—εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως προσέρχεται ὁ γέρον Πρίαμος ἐν ὀλοφυρμοῖς ζητῶν τὸ σῶμα τοῦ Ἐκτορος. Ἐν τῇ μετέπειτα σκηνῇ ἡ Ἀνδρομάχη θρηνεῖ τὸν ἀποθανόντα σύζυγον.

Ὁ ἐπίλογος ἀποτελεῖται ἐκ χορωδίας μὴ ἀναγομένης εἰς τὸν κύκλον τῆς Ἰλιάδος. Ἐρχεται δ' αὐτῇ ὡς συμπέρασμα τοῦ ὅλου ἔργου καὶ εἶνε ἐλεγεία ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως.

Τοιοῦτο ἐν συνόψει τὸ πρωτοτυπότατον μουσικὸν ἔργον τοῦ Γερμανοῦ καλλιτέχνου. Οἱ τεχνοκρίται θεωροῦσιν αὐτὸ ἔξοχον εἰς τὰ χορικά μέρη ἰδίᾳ καὶ εἰς τὰς συνθέσεις τῆς ὀρχήστρας, ἐξαιροῦσι δὲ μεταξὺ τῶν μονωδιῶν τὸ τελευταῖον ἄσμα τῆς Ἀνδρομάχης. Τὸ μέρος τῆς Ἀνδρομάχης γεγραμμένον διὰ μεσόφωνον ἐξετέλεσε θριαμβευτικῶς, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τοῦ συνθέτου καὶ ὀλοκλήρου τοῦ κοινοῦ, νεαρὰ καλλιτέχνις, ἀπαράμιλλον ἔχουσα τὴν περιπάθειαν ἐν τοῖς φθόγγοις.

Ὀλόκληρον τὸ ἔργον ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ μέρη αὐτοῦ, ἰδίᾳ δὲ ἡ εἰσαγωγή καὶ οἱ ἀγῶνες, ὧν ἡ ἐκτέλεσις γίνεται ὑπὸ μόνης τῆς ὀρχήστρας, δύνανται κάλλιστα νὰ ἐκτελεσθῶσι ποτε κ' ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ, ἥτις ἐνέπνευσεν κυρίως τὸ ἔργον τοῦ Τεῦτονος μουσουργοῦ.

Δ*

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὁ εὐγενὴς χαρακτήρ δυσκόλως διαγενώσκειται ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου, ἐνῶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος εἶνε εὐδιάγνωστος εἰς τοὺς πολλοὺς. Οὕτω πάντες γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐνῶ τὴν τοῦ ἀδάμαντος μόνον ὀλίγοι γινώσκουσι τῶν πολυτίμων λίθων.

Ὁ κόσμος εἶνε θέατρον, τοῦ ὁποίου αἱ πρῶται θέσεις εἶνε πάντοτε κατειλημμέναι.

Εἶνε ἀξιοπαρατήρητον γεγονός ὅτι μεταξὺ τῶν ζώων μόνον δύο ἔχουσι ἰδίᾳ οικίας: αἱ χελῶναι καὶ οἱ κοχλῖαι, καὶ ὅτι ἀμφότερα εἶνε εἰθισμένα νὰ ἔρπωσι.

Πόσον κωμικοὶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς! Ὅλοι θέλουσι νὰ ζήσωσι πολλὰ ἔτη, ἀλλ' οὐδεὶς θέλει νὰ γηράσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ζῶσι χωρὶς νὰ ἔχωσιν ὀρισμένον σκοπὸν τοῦ βίου των, ὁμοιάζουσι τοὺς κωπηλάτας, οἵτινες στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς τὸ σημεῖον πρὸς ὃ διευθύνονται.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Ὅπου πρασινίζουν κάμποι
Καὶ ῥηλὰ καὶ γύρω λάμπει
Ἡλιοφώτιστη χιρὰ,
Κι' ἄνθη μύρια ἕνα κ' ἕνα
Καθρεφτίζονται γυρμένα
Σὲ τρεχούμενα νερά,
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Δὲν τῇ βρῆκα, δὲν τὴν εἶδα.

Ὅπου τῶν πουλιῶν ζευγάρια
Μεσ' εἰς τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια
Πλέκουσι πρόσχαρη φωλιά
Κι' ὅλη νύχτα, κι' ὅλη μέρα
Σκαυδελίζουσι τὸν ἀέρα
Μὲ τραγούδια καὶ φιλιὰ
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Δὲν τῇ βρῆκα, δὲν τὴν εἶδα.

Ὅπου ἔρχεται τὸ κύμα
Γιὰ ναυρῆ πετρῆνο μνημῆμα
Σὲ μιὰν ἄκρη ἐρημική,
Στὴν ἀπροδροσίᾳ ποῦ μένει
Ἀπ' τὸ κύμα ξεδρασμένη
Στὸν ξερόβραχον ἐκεῖ
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Καὶ τῇ βρῆκα καὶ τὴν εἶδα.

Ὅπου σέρνονται εἰς τὰ φύκια
Τὰ κοχλῖδια, τὰ χελῖκια
Μὲ τὸ κύμα τὸ θολό,
Σὰν κλωνὶ μαργαριτάρι
Ποῦ Νεράιδες τῶχον πάρη
Ἀπ' τὸν ἄπυτο γιαιλό,
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Καὶ τὴν βρῆκα καὶ τὴν εἶδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τινι μοναστηρίῳ τῆς Ρώμης ἀπέβισε κατ' αὐτὰς μοναχός, οὗ πολλοὶ ἀγνοοῦσι καὶ τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὅστις ἤσκησεν οὐχ ἤττον ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἱστορίας ὅσην οἱ κραταιότατοι μονάρχαι ἐπιρροήν. Ὁ μοναχὸς οὗτος ἦν ὁ στρατηγὸς τοῦ τάγματός των Ἰησοῦϊτῶν Βεξ. Γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1795 ἐν Βεργίῳ, ὁ Βεξ κατετάχθη ἐν ἔτει 1818 εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἰησοῦϊτῶν καὶ ἐγένετο πνευματικὸς ἡγεμονίσκου τινὸς τῆς Γερμανίας,

ὄν ἔπεισε νὰ ἀσπασθῆ τὸν καθολικισμόν. Ἐν ἔτει 1848 ὢν πάρεδρος τοῦ τάγματος ἐν Αὐστρία, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐνώπιον τῆς θριαμβευσάσης ἐπαναστάσεως, ἧτις διεβλέπεν ἐν αὐτῷ ἐν τῶν ἐρείσματων τῆς ἀντιδράσεως· ἀλλὰ μετὰ ἐν ἔτος ἐξεπέμφθη αὐτῆς εἰς Οὐγγαρίαν, ὅπως καθήγησῃ τοὺς ἀνάρτας Μαγάρους. Ἐν ἔτει 1853 ἐξελέθη στρατηγὸς τοῦ σερβοῦ τάγματος, ὅπερ ἀπλοῦται ἐπὶ τοῦ κόσμου σύμπαντος δίκην ἀληθοῦς στρατιᾶς ἔκτοτε δ' ἔστησε τὴν ἔδραν του ἐν Ρώμῃ, ἔνθα ὁ λαὸς ἀπεκάλει αὐτὸν «μαῦρον Πάπκν». Ἐφ' ὅσον ἤρχεν ὁ Πίος Θ', ἤσκει ἐπ' αὐτοῦ κύρος μέγιστον, εἰς τὰς συμβουλάς δ' αὐτοῦ ὀφείλεται πρωτίστως ὁ ἀνένδοτος κατὰ τῶν νεωτέρων ἰδεῶν πόλεμος, ὃν διεξήγαγεν ἡ παποσύνη. Ὁ Βεξ λέγεται ὅτι ἐνέπνευσε τὸν Σὺλλαβον, τὴν Ἐγκύκλιον καὶ τὸ δόγμα τοῦ Ἀλαθίου. Ἐκ τοῦ σπουδατηρίου του ἐδέσποζε τῶν πλείστων καθολικῶν αὐλῶν διὰ πνευματικῶν Ἱησοῦιτῶν καὶ ἀνεμιγνύετο εἰς τοὺς μεγάλους συνδυασμοὺς τῆς πολιτικῆς, ἐξέπειμπε δ' ἱερποστόλους εἰς τὰς πέντε ἡπείρους. Ἀλλὰ, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐν τῷ Βατικανῷ ἐπεκράτησαν ἄλλαι ἰδέαι καὶ ἡ ἐπιρροή τῶν Ἱησοῦιτῶν ἐμειώθη, ἠναγκάσθη δὲ καὶ ὁ Βεξ ἔνεκεν γήρωσ νὰ παραχωρήσῃ τὴν ἀληθῆ διεύθυνσιν τοῦ τάγματος εἰς τὸν βοηθόν του Ἀνδερλέδην, ὅστις νῦν θὰ ἐκλεχθῆ στρατηγός.

Εἰς τὸ Φυσιογραφικὸν Μουσεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου προετέθη ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ὠν ἐν ἐν Μαδαγασκάρ εὐρεθῆν μέγιστον ὠν μέγιστου πτηνοῦ καὶ ὑψίποδος ἐκ τῶν βράων, αἰπυρόριθος κληθέντος, ἐπιχθόνιος· ἐκ παρελθούσης τῆς γῆς ἐποχῆς εἰς τὴν παρούσαν, ἐντελῶς δ' ἔπειτα ἐκλείψαντος τῆς ὑπάρξεως ἀπὸ μακρῶν ἤδη χρόνων. Τοῦ μεγίστου τούτου ὠου ἡ μὲν κατὰ μῆκος περιφέρεια, ἦτοι ἡ περὶ τὸ δξυ καὶ τὸ ἀμβλύ ἄκρον αὐτοῦ, εἶνε ἴση πρὸς 80 ἐκτάστα· ἡ δὲ χωρητικότης τοῦ τοιοῦτου ὠου ὑπελογίσθη ὅτι ἰσοῦται πρὸς 7 κυβικά δέκατα μέτρου, ἡ πρὸς τὴν 5—6 ὠν στρουθοκαμήλου, ἡ πρὸς 148 ὠν ἀλεκτορίδος, ἐν ἄλλαις λόγοις εὐρίσκεται ὅτι εἶνε τὸ ὠν τοῦτο 50,000 ἀκίς μείζον ὠου τοῦ καλλιπτεροῦ Κολιθρίου. Ἐγοράσθη δὲ παρὰ τοῦ μουσείου ἡμῶν ἀντὶ δρ 690.

Τὰ καθαρὰ κέρδη τοῦ παρισίου «Φιγάρω», κατὰ τὸ ἔτος 1886, ἀνῆλθον εἰς 2,266,025. Τὸ διανεμηθῆν εἰς τοὺς μετόχους ἐτήσιον μέροςμα ὠρίσθη εἰς 70 φράγκα κατὰ μετοχὴν. Αἱ μετοχαὶ τοῦ «Φιγάρω», ἐκδοθεῖσαι εἰς τιμὴν 300 περίπου φράγκων, τιμῶνται σήμερον 1225. Κατὰ μέσον ὄρον ἡ ἔφημερίς αὐτῆς ἐκτυπῶναι ἡμερησίως 86, 760 φύλλα.

Τὸ τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τῆς Μελίτης μετέλλαξεν ἐσχάτως ἀρχηγόν. Ἀποθανόντος τοῦ κόμητος Λιγνόδσκη, οἱ ἱππῶται ἐν γενικῇ συνελούσει ἐξέλεξαν εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ τὸν Φρα—Γουίδον, κόμητα τοῦ Τούν—Χοχενστάιν, ὅστις μέχρι τοῦδε κατεῖχε ἀνώτατον ἀξίωμα ἐν τῷ τάγματι, ἐχρημάτισε δὲ καὶ πληρεξούσιος αὐτοῦ ὑπουργὸς παρὰ τῆ αὐλῆ τῆς Βιέννης, διότι τὸ τάγμα ἀπονέμει ἐκὐτῷ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀντιπροσωπεύσεως παρὰ ξέναις αὐλαῖς. Τὸ τάγμα τῶν ἱπποτῶν τῆς Μελίτης εἶνε πλουσιώτατον. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ λαμβάνει ἐτησίως ἐπίδομα ἑκατοντακισχιλίων φράγκων, κατοικεῖ δὲ δωρεὰν ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ ἰ-

διοκτικῷ μεγάρῳ τοῦ τάγματος, ὅπερ εὐρίσκεται ἐν Βιέννῃ. Οἱ κάτοχοι τῶν λοιπῶν ἀξιωμάτων λαμβάνουσι μικρότερα ποσά. Οἱ ἱππῶται τῆς Μελίτης προσπαθοῦσι παντὶ σθένει νὰ φαίνωνται ὡς ἑλίμοι. Ἐν καιρῷ πολέμου ἀφιεροῦνται, μετ' ἀναμνηστικῆς ζήλου καὶ αὐταπαρηγήσεως, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων, ἰδρύουσιν ἴδια θεραπευτήρια, ἀποστελλουσιν εἰς τὰ στρατόπεδα παντοειδῆ βοηθήματα. Κατὰ τὸν σερβοβουλγαρικὸν πόλεμον, ἀπέστειλαν ἐκ Βιέννης εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου ἐξ ἀμαξοστοιχίας ἐκ δέκα ἐξ ἀμαξῶν, μετὰ ἰατρῶν, νοσοκόμων, νοσοφυλάκων, ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους καὶ παντὸς εἶδους φαρμάκων καὶ τροφῶν. Τὸ τάγμα κατέχει ἐν Ἱερουσόλυμοις μονήν, ὅπου εἶνε δεκτοὶ χριστιανοὶ ἐκ πάντων τῶν δογμάτων.

Ἐν τινι τῶν τελευταίων συνόδων τῶν φυσιοδιφῶν τῆς Ἀγγλίας ὁ John Lubbock ἐπέδειξεν εἰς τοὺς παρακλιθμένους ἐπιστήμονας ἡμερον σῆγκα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη ἐπὶ τρεῖς μῆνας ὑπὸ τὴν κατοχὴν του. Τὸ ἡμερον ἔντομον ἔτρωγε ζάκχαριν ἐπὶ τῆς παλάμης του καὶ ἠνείχετο ὅλας τῆς τῆς θωπείας. Ἐνίοτε ἐπέτα καὶ μετὰ ὀλιγόλεπτον τῆσιν ἐπανήρχετο πάλιν εἰς τὴν ὠριμαμένην φωλεαν του, εἰς ἐν φιαλίδιον, ἐν ᾧ τὸ ἐρύλαττεν ὁ εἰρημένος φυσιοδίφης.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἡ Ἀγγλία καὶ πάσαι αἱ ἀπέραντοι αὐτῆς κτήσεις θέλουσι πανηγυρίσει μεγίστην ἐορτὴν, τὴν συμπλήρωσιν πεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τῆς βασιλείσης Βικτωρίας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διασκευάσεων, αἵτινες προμηθύνονται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, προεκηρύχθη καὶ δρόμος ἀτμοπλοίων. Τὰ διαγωνιζόμενα σκαφη, ἅτινα ὑπολογίζονται ὅτι θὰ ἀνέλθωσιν εἰς 60—70, θέλουσι περιπλεύσει τὰς Βρετανικὰς νήσους. Τὸ πρῶτον βραβεῖον ὅπερ θὰ ἀπονεμηθῆ εἰς τὸ πλοῖον τὸ ἐπανελθόν ταχύτερον εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφειρησίας, ἀφου ἐκτελέσῃ τὸν περίπλου τῶν νήσων, εἶνε 25,000 φράγκα. Μικρότερα ποσά ἀποτελοῦσι τὸ δεύτερον, τρίτον καὶ τέταρτον βραβεῖον, θέλει δοθῆ δὲ καὶ ἀναμνηστικὸν χρυσοῦν μεταλλιον εἰς τοὺς κυβερνήτας πάντων τῶν πλοίων, τῶν μεθεξόντων τοῦ ἀγῶνος. Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας συνήνεσε νὰ ὀνομασθῆ πρόεδρος τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς, αὐτὸς δὲ θέλει δώσει καὶ τὸ σημεῖον τοῦ ἀπόπλου εἰς τὰ διαγωνισθησόμενα πλοῖα.

Γνωστὸν εἶνε πόσον ἐπιμελῶς ἐν Γερμανίᾳ τὰ μέλη τοῦ βασιλικοῦ οἴκου ἀποφεύγουσι πᾶν τὸ ξενικόν. Εἰς πρόσθετον μαρτυρίαν τούτου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον: Ὁ υἱὸς τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου καὶ ἔγγονος τοῦ αυτοκράτορος Γουλιέλμου πρίγκηψ Γουλιέλμος ἐσχάτως προήδρευε συμποσίου τινὸς τῶν ἀρχαίων μελῶν τοῦ φοιτητικοῦ σωματείου εἰς ὃ ἀνήκεν ὅτε ἐσπούδαζεν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Βόννης. Ὅτε ἐπέστη ἡ στιγμή τῶν προπόσεων, ὁ πρίγκηψ ἠθέλησε νὰ προπῆ ὑπὲρ τοῦ αυτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Αυτοκρατορίας. Ὁ ὑπὲρ τῆς προσήνεκεν αὐτῷ κατὰ τὸ σὺνήθεσ καμπανίτην. Ἄλλ' ὁ ἡγεμονίδης ἀπήντησεν «ὅτι δὲν πίνει ποτὲ ἄλλους οἶνους ἐκτὸς τῶν γερμανικῶν» καὶ ἀνέμεινε νὰ κομισθῆ αὐτῷ ἀνθοσμίας τοῦ Μωζέλλα, ὅπως κάμῃ τὴν πρόποσιν του.